

Kapitola sedmá

POLICISTÉ, NEBO ZLOČINCI?

Někdy na přelomu tisíciletí jsme s kolegou Jankem Kroupou objížděli Tachovsko, protože se tam začal objevovat nový typ loupeží. Muži v policejních uniformách a s policejními odznaky zastavovali kamióny, které naoko chtěli zkontrolovat. Místo toho řidiče vytáhli z vozu, spoutali a s kamiónem odjeli na předem určené místo, kde náklad přeložili a kamión odstavili někde úplně jinde. Někdy se obohatili nákladem džínsů, jindy sekaček, ale nejčastěji šlo o alkohol.

My sami s Jankem jsme svědčili u soudu v Plzni i proti dívce, která takhle obelstila řidiče kamiónu. Jen si ve vyzývavém oblečení stoupla jako stopařka nedaleko výjezdu z plzeňské likérky, a když ji řidič naložil, vyndala z tašky krátký samopal Škorpion. Donutila řidiče, aby odjel na odpočívadlo, kde už čekal její komplic, a další scénář byl stejný. Řidiče svázali a kamión vyprázdnili. Toho dne se na černý trh dostalo hodně fernetu...

Vyzývavé dívce se začalo přezdívat podle známého filmu *Brutální Nikita*, a když jsme ji s kolegou překvapili doma, mezi dveřmi se nám k činu na kameru doznala. Před soudem ale začala zapírat a tvrdila, že jsme jí za to, aby se přiznala, zaplatili v touze mít atraktivní reportáž...

Když vás ale staví policie a pak se ukáže, že jde o zločince, je to daleko nebezpečnější než nějaká stopařka. Ohrožuje to totiž integritu státu. Komu se pak už dá věřit, když ti, co občana mají před zločinci chránit, ho sami oloupi?

Pamatuju si, že jsem v té době hodně přemýšlel, když jsem se vracel v noci autem domů na venkov, co udělám, pokud mi vstoupí do cesty policista. Přejet ho člověk nemůže, už proto, že většina policistů, kteří vás kontrolují, jsou praví policajti. Ale zastavit a vydat se na pospas možnému přepadení jen tak, to se mi také nechtělo. Mobily toho tolik co dnes ještě neuměly, ale nahrávat ano. Tak jsem alespoň vždycky zapnul mobil a nenápadně ho položil pod sedadlo...

Dnes to vypadá směšně. Ale zlom milénia byl velmi nebezpečný. Právě proto, že se gangy už zorganizovaly a naučily se používat daleko rafinovanější metody než předtím. Byla to také doba, kdy jsem měl – poprvé a naposled – několik týdnů ochranku.

XXX

Byli dva, střídali se, spali u nás a ráno, než jsem odjel do práce, prohlédli vůz zvenčí i zevnitř. Pak si bodyguard sedl za volant, nastartoval, chvílku čekal, zda nevyletí do vzduchu, pak zařadil jedničku, zase čekal, pak zpátečku – a pak jsem teprve směl do auta nasednout i já.

Vím, zní to až komicky, ale tehdy mi to tak komické nepřipadalo. Měl jsem za sebou seriál o tom, jak funguje mezinárodní černý obchod se zbraněmi. Znal jsem ty jednoduché triky, jak někomu zavěsit granát pod auto a drátek, vedoucí od pojistky, namotat na poloosu, takže když se auto rozjede, vytrhne pojistku a granát exploduje. Nebo jak vložit granát se stisknutou pojistkou do sklenice, sklenici postavit pod blatník na kolo. A když se auto rozjede, sklenice padá, rozbíjí se, pojistka se uvolňuje a granát opět vybuchne...

Problém byl v něčem jiném: doufal jsem, že bodyguardi učiní můj život bezpečnějším, zatímco pocitově jsem zažíval pravý opak. Myslel jsem si třeba, že budou řídit. Jenže mi dali jasně najevo, jak se věci mají: „My nemůžeme řídit. Musíme mít ruce volné na střelbu...“

Jak máte bodyguardy, jste prostě v nebezpečí pořád. Vjžděli jsme třeba do jedné pokojné vesničky a už z dálky jsem viděl starého pána, jak nastupuje do stejně staré škodovky a pokouší se otočit do protisměru. Studené auto mu chcíplo, jak se říká, a zůstal stát napříč. Nevinná situace. Mému bodyguardovi se ale vzrušeně rozsvítily oči: „A je to tady! Budeme prorážet zátaras!“ Nevím, co bych dělal, kdyby děda v klidu nenastartoval a neodjel...

Až později mě poučili, že zátaras se neproráží tak, že bych do auta, které mi stojí v cestě, v plné rychlosti naboural. I kdybych se nezranil, explodoval by mi airbag a nebylo by to k ničemu. „Musíte naopak přibrzdit. A teprve když jste u toho auta plech na plech, přidat na jedničku naplno plyn a odtlačit ten vůz z cesty tam, kde nemá motor. Protože tam je nejlehčí!“

Nechtěli mě pustit na koncert Rolling Stones na Letné, přestože jsem argumentoval tím, že tam bude taková tlačenička, že se mezi těmi davy ztratím.

„No právě,“ varovali mě. „Někdo se k vám nenápadně přiblíží a až vás probodne, ani se v té tlačeničce nezhroutíte na zem...“

Nakonec to vyřešili šalamounsky. Dohodli se s policisty, kteří hlídali zezadu oplocení kolem obecnstva, ti mě nechali stoupnout si na lavičku za plotem, abych přes plot viděl a slyšel, a měl jsem tudíž bezpečnostní koridor jen pro sebe! Nikdy jsem si ještě mou oblíbenou *Angie* nezpíval s Mickem Jaggerem s takovou chutí...

Vůbec můj život s bodyguardy přinášel víc pikantních situací než těch skutečně nebezpečných. Bylo léto, měl jsem bodyguarda, říkal jsem si, že se tedy bezpečně mohu jet i vykoupat. Až když jsme vyjeli z Prahy směrem, kde jsou jak křišťál průzračné